

Књига пророка Данила — број двадесет два

Откривање пророчке расправе: методологија позног дажда и последње кризе

Jeff Pippenger
2023-12-17

Методологија коју Бог одобрава изричито је означена у двадесет осмој и двадесет деветој глави Исаије, где је та методологија представљена као „заповест на заповест“. Дана 11. септембра 2001. силни анђео из осамнаесте главе Откривења сишао је, и тиме је поновио силазак који је извршио 11. августа 1840. године. У оба случаја, после његовог силаска, Вавилон је био означен као пао, и био је упућен позив, а ускоро ће поново бити упућен, онима који су још увек у њеној заједници да изађу из ње. У оба случаја, догађај који је испунио предсказање имао је светски утицај, јер као што је вест првог анђела 1840. године била пронета до „сваке мисионарске станице у свету“, тако је читав свет био погођен и разумео догађај од 11. септембра 2001. године. Пророштво које се испунило 11. августа 1840. године било је пророштво које је указивало на то да ће ограничење бити стављено на ислам другог тешко, а непосредно после 11. септембра 2001. године ограничење је било стављено на ислам трећег Тешко.

11. август 1840. представља оснажење поруке која је била отпечаћена у време краја 1798. године, а 11. септембар 2001. представља оснажење поруке која је била отпечаћена у време краја 1989. године. Основно правило покрета првог анђела било је потврђено 11. августа 1840. године, а то правило било је начело дан за годину. Основно правило покрета трећег анђела било је потврђено 11. септембра 2001. године. То правило гласи да се истина утврђује изношењем „реда на ред“, показујући да је крај приказан почетком и да се историја понавља. Пророчки догађај од 11. септембра 2001. године утврђен је не само непосредним речима сестре Вајт, него још значајније чињеницом да су ти догађаји савршено били паралелни са истом прекретницом у милеритској историји. Оно што је било препознато догађајем од 11. августа 1840. године није било толико испуњење пророштва, колико исправност методологије коју су усвојили Милер и његови сарадници.

„Догађај је тачно испунио предсказање. Када је то постало познато, мноштво људи уверило се у исправност начела пророчког тумачења која су усвојили Милер и његови сарадници, и диван подстицај био је дат адвентном покрету. Људи од учености и угледа ујединили су се с Милером, како у проповедању тако и у објављивању његових ставова, и од 1840. до 1844. дело се нагло ширило.“ Велика борба, 335.

Дана 11. септембра 2001. године, када је почела да се мери позна киша, „расправа“ је била, а и даље јесте, о истинитој или лажној методологији. Пророштва милеритског покрета изложена су и на карти из 1843. и на карти из 1850. године, које сестра Вајт потврђује као начињене по Господњем науку, а такође и као испуњење другог поглавља Авакума. Вест милерита, која је настала посредством „начела пророчког тумачења која су усвојили Милер

и његови сарадници, и“ која је потом произвела „диван полет“ што је оснажио вест Поноћног вапаја, била је представљена на тим двама светим картама. Пророштва представљена на тим двама светим картама била су препозната и утврђена Милеровим пророчким правилима. Карте су биле испуњење заповести у Авакуму да се пророштва, која су Милеровом методологијом била утврђена, визуелно представе на „таблицама“, у множини. Друго поглавље Авакума поистовећује се са „расправом“ из двадесет седмог поглавља Исаије и с њом је непосредно повезано.

Стајаћу на својој стражи и поставићу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. Авакум 2:1.

Реч „укорен“ у стиху значи „расправљано с“. Авакум, који представља стражаре покрета првог и трећег анђела, требало је да буде предмет расправе, и желео је да разуме шта треба да одговори када расправа отпочне. Одговор у историји првог анђела био је израда двеју светих карата, а одговор у историји покрета трећег анђела било је објављивање пророчног низа под насловом Авакумове две таблице. Карте и тај низ били су изграђени на методологији представљеној у свакој од тих одговарајућих историја. У Авакуму, та методологија представља оно чиме се стражари служе да утврде поруку, а такође поистовећује и питање о коме се „расправља“, што заузврат производи две класе богослужитеља.

Стаћу на стражу своју, и поставићу се на кулу, и гледаћу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ и рече: Запиши виђење и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају проговориће и неће слагати; ако и одоцни, чекај га, јер ће заиста доћи, неће закаснити. Гле, душа његова, која се надима, није права у њему; али праведник ће од вере своје живети. Авакум 2:1–4.

Једна класа се оправдава вером, а друга се узноси у души, као што је представљено фарисејем и цариником. Фарисеји су се уздали у методологију засновану на обичају и предању, а фарисеј је такође представљао религијски систем који је одржавао власт над својим стадом успостављањем хијерархијског поретка којим су управљали они који су исповедали да су изабрани Божји народ и браниоци истине, али су на крају учествовали у распећу Истине. Пророчка „расправа“ у двадесет седмом поглављу Исаије води се око истините и лажне библијске методологије. Супарници у тој „расправи“ јесу они који следе методологију Илије за то време, и дуго утврђени систем теолошких стручњака, који је прасликован Синедрионом у Христово време.

Двадесет седмо поглавље показује да „расправа“ почиње када он „задржава“, односно када Бог обуздава „свој силни ветар“, у „дан источног ветра“. „Мером, кад се разграна, расправљаћеш се с њом; он задржава свој силни ветар у дан источног ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево.“ Реч „очистити“ значи окајати, и представља брисање греха у истражном суду. Методологија око које се расправља представља пробу која мора бити положена, ако греси Божјег народа треба да буду избрисани. Методологија Илије као проба представљена је у историји Христа, где смо унапред опоменути да у то време они који су

одбацили поруку Јована Крститеља (кога је Христос поистоветио са Илијом), нису могли имати користи од Исусовог учења.

Порука позне кише представљена је као Исусово учење, јер је Он Реч, и више од тога, позна киша представљена је као „освежење“, које је одређено као „присуство Господње“.

Покајте се, дакле, и обратите се, да се изгледе греси ваши, да дођу времена освежавања од лица Господњег; и да пошаље Исуса Христа, који вам је напред проповедан. Дела апостолска 3:19, 20.

Sestra Vajt ukazuje da je anđeo koji je sišao u desetom poglavlju Otkrivenja, 11. avgusta 1840, „bio niko drugi do Isus Hristos“. Anđeo koji je sišao 11. septembra 2001. godine, stoga bi takođe bio „niko drugi do Isus Hristos“. Njegovo silaženje u bilo kojoj od tih istorija označava početak proročanske „rasprave“ o istinitoj ili lažnoj metodologiji, jer je ono predstavljeno knjigom u Njegovoj ruci koju je Božjem narodu bilo zapovedeno da pojede. Kada je bio u Galileji, Isus je poučio učenike da moraju jesti Njegovo telo i piti Njegovu krv, jer je tamo izjavio da je On hleb sišavši s neba. Tamo je izgubio više učenika nego u bilo kom drugom trenutku svoje službe, a oni koji su otišli, nikada se nisu vratili. Oni koji su otišli, učinili su to zato što su izabrali da Njegova učenja analiziraju lažnom metodologijom doslovnog razumevanja Njegovih reči, umesto da ih primene u njihovom ispravnom duhovnom smislu. „Rasprava“ iz Isaije dvadeset sedam jeste proročki međaš koji ima nekoliko svedoka da potvrde da ona predstavlja uspostavljen ispovedani sistem biblijske analize u sukobu sa metodologijom koju predstavlja glasnik Ilija.

То означава одређену тачку у постепеном проласку бившег завета и изабраног Божјег народа, као и почетак заветног односа са онима „који некада не беху народ Божји“. „Расправа“, што је још важније, представља почетак временског раздобља које се завршава ускоро долазећим законом о недељи. Алфа и Омега увек представља крај заједно са почетком, и тиме сама „расправа“ постаје симбол једног од греха наших отаца, који мора бити признат и исповећен, да би се испунила молитва из двадесет шесте главе Левитске књиге.

Данилова молитва из девете главе представља молитву која мора бити узнесена на завршетку три и по дана из Откривења једанаест. Тај временски период је у Исaiји двадесет седам представљен као раздобље када ће „утврђени град бити пуст, и насеље остављено и препуштено као пустиња; онде ће теле пасти, и онде ће лежати и брстити гране његове. Кад му се гране осуше, биће поломљене; жене долазе и пале их; јер је то народ без разума; зато му се неће смиловати Онај који га је створио, и неће му исказати наклоност Онај који га је саздао.“

Двојици сведока не указује се „никаква милост“, јер су објавили лажно пророштво које је увело раздобље „пустиње“ од три и по дана. Потом су постали „народ без разумевања“, иако су раније били „утврђени град“. Тај град је затим постао „опустошен“ и „пребивалиште“ које је било „напуштено“. Постао је мртве суве кости које леже на улици града Содома и Египта. Када се потом мртви позивају да устану, бивају испитани гресима својих отаца, што укључује и „расправу“ на почетку раздобља које започиње оснаживањем прве поруке, а

завршава се доласком треће поруке. Расправа је у томе да ли прихватити или одбацити методологију коју представља Илија њихове историје. Године 1863, оци адвентизма одбацили су поруку о Мојсијевих „седам времена“, коју је представио Илија.

Почев од јула 2023. године, усахле гране из Исаије двадесет и седам морају одлучити да ли ће поновити грехе цркве у Галилеји, и историју 1863. године, као и историју 11. септембра 2001. године. Одбацити методологију представљену у другој глави Авакума, и у Исаји двадесет и седам, и у Илији, Јовану Крститељу и Вилијаму Милеру, значи поновити грехе наших отаца, уместо да будемо облагодатањени светим примерима који су записани за оне на које су дошли крајеви света.

А све се ово догодило њима за пример, а написано је за опомену нама, којима су дошли свршетци векова. Зато ко мисли да стоји, нека пази да не падне. Ниједно вас искушење није снашло осим онога које је човеку својствено; али је Бог веран, који неће допустити да budete кушани више него што можете, него ће с искушењем дати и излаз, да бисте могли поднети. Зато, моји љубљени, бежите од идолопоклонства. Говорим као мудрима; судите сами о ономе што кажем. 1. Коринћанима 10:11–15.

Света методологија утемељује поруку Поноћног вапаја, која је порука позне кише. Та порука, када се духовно једе, производи одговарајуће искуство исто тако сигурно као што је Данилова и тројице достојних исхрана поврћем произвела лепше и пуније лице. Али у другој глави Авакума, камен спотицања за оне који одбацују понуду оправдања вером јесте гордост, која их спречава да наставе да би познали Господа. Ако икада постоји време када Божји народ не може одлагати дело прихватања истинске методологије и једења поруке из руке анђелове, онда је то сада!

„Не смемо чекати позну кишу. Она долази на све који ће препознати и присвојити росу и плјускове благодати што падају на нас. Када сакупљамо делиће светлости, када ценимо сигурне милости Божје, који воли да Му верујемо, тада ће се свако обећање испунити. ‘Јер као што земља изводи свој пупољак и као што врт чини да никне оно што је у њему посејано, тако ће Господ Бог учинити да правда и хвала никну пред свим народима.’ Исаија 61:11. Цела земља треба да се испуни славом Божјом.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Божја пророчка Реч је показала да ће, када велике зграде Њујорк Ситија буду оборене, анђео из Откривења осамнаест сићи и да ће се „Откривење осамнаест, стихови један до три, испунити“. Исаија двадесет седам означава то време као „дан источног ветра“, и то је време када је „силни ветар“ задржан. „У мери, кад се разграна, ти ћеш се с њим препирати; он задржава свој силни ветар у дан источног ветра.“ Сестра Вајт указује на управо то исто време.

„У то време, док се дело спасења приводи крају, невоља ће долазити на земљу, и народи ће се гневити, али ће бити задржани тако да не спрече дело трећег анђела. У то време доћи ће ‘потоња киша’, или окрепљење од лица Господњег, да да силу сиљном гласу трећег анђела и припреми свете да опстану у раздобљу када ће се излити седам

последњих зала.” Early Writings, 85.

Сила која гневи народе појавила се када је позни дажд почео да пада. Али чим је та сила разгневила народе, била је задржана, јер је Исаија забележио да он „зауставља свој силни ветар“. Силни ветар јесте источни ветар, и тај ветар бива уздржан када позни дажд почне да роси, и дело спасења се приводи крају. Завршно дело спасења јесте време печатења. „Правило на правило“ — силни, или источни ветар који је уздржан током печатења сто четрдесет и четири хиљаде јесу четири ветра из седмог поглавља Откривења.

И после овога видех четири анђела где стоје на четири краја земље, држећи четири ветра земаљска, да ветар не дува на земљу, ни на море, ни на иједно дрво. И видех другога анђела где узлази од истока сунчаног, имајући печат Бога живог; и повика силним гласом четворици анђела којима беше дано да нашкоде земљи и мору, говорећи: Не шкодите ни земљи, ни мору, ни дрвећу, докле не запечатимо слуге Бога нашега на челима њиховим. Откривење 7:1–3.

Запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде било је предсказано Христовим свечаним уласком у Јерусалим. Тамо је Христос, по једини пут у Своме животу, узјахао на магарца (симбол ислама), а Лазар је предводио поворку у Јерусалим. Сестра Вајт поистовећује Лазара са симболом печата у тој историји.

„Одлажући да дође к Лазару, Христос је имао намеру милости према онима који Га нису примили. Задржао се да би, васкрснувши Лазара из мртвих, своје тврдокорном, неверујућем народу дао још један доказ да је Он заиста ‘васкрсење и живот’. Тешко Му је било да се одрекне сваке наде за народ, сиромашне, залутале овце дома Израилева. Срце Му се ломило због њихове непокајаности. У Својој милости наумио је да им пружи још један доказ да је Он Обновитељ, Онај који једини може изнети на видело живот и бесмртност. То је требало да буде доказ који свештеници неће моћи погрешно да протумаче. То је био разлог Његовог одлагања да пође у Витанију. Ово крунишуће чудо, васкрсење Лазарево, требало је да стави Божји печат на Његово дело и на Његово право на божанство.” Чежња векова, 528, 529.

Време задржавања које је отпочело 18. јула 2020. представљено је Христовим задржавањем пре него што је васкрсао Лазар. Време задржавања из једанаестог поглавља Откривења завршава се на свршетку три и по дана. Током тих дана два сведока лежала су мртва на улици. И као што је Лазар требало да буде васкрснут после времена задржавања, тако су и Јованова два сведока. Када су једном васкрснути, они предводе поворку у Јерусалим, представљајући „печат Божји“ и „крунско чудо“ које сведочи о Христовом божанству. Васкрсење означава завршетак запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, које се одиграва док се четири ветра, источни ветар, љути ветар, који је дошао 11. септембра 2001, задржавају под контролом.

У часу који представља недељни закон, ти ветрови бивају пуштени да донесу одмаздни суд над звери земље из тринаестог поглавља Откривења. Они се сада већ чак и провлаче кроз прсте она четири анђела који их задржавају током периода запечаћења. Једно од најдубљих

упућивања у Духу пророштва у вези са даном источног ветра налази се у Сведочанствима, девета свеска. Та свеска започиње надахнутим речима на једанаестој страници, тако да симболично почиње на „девет-једанаест“. Наслов тог поглавља гласи: „Завршна криза“, али је то уједно и прво поглавље једног одељка под насловом: „За долазак Цара“.

Нема доказа да су одељак и наслов поглавља били намерно измењени од стране уредника који су саставили том, па ипак, долазак Цара лако се препознаје као долазак женика, који се у причи о десет девојака збива у поноћној кризи што настаје међу девојкама услед присуства или недостатка уља у њиховим судовима. Поноћна криза која сада наступа јесте, као што наслов представља — последња криза за десет девојака. У тој кризи оне показују да ли имају уље, или га немају. Уље није једноставно само Свети Дух; оно је прецизно одређено као Свети Дух, а такође и као исправна порука, и такође као исправан карактер.

Исправна методологија утврђује исправну поруку Поноћног поклича, а та порука, примљена и спроведена у дело, производи исправан карактер. Тај карактер у последњој кризи јесте карактер који прима Божји печат. Процес печатења Божјег народа започео је доласком дана источног ветра, 11. септембра 2001. године. Порука тог времена тада је требало да буде поједена. Да ли јести или не јести представљено је Исаијином „расправом“, а такође и Авакумовим питањем шта стражари треба да одговоре у тој расправи. Време одлагања из двадесет пете главе Матеја и из Авакума завршава се представом о две класе богослужитеља. Време одлагања, представљено са три и по дана у једанаестој глави Откривења, готово је окончано.

То време оклевања такође је представљено на почетку поглавља у деветом тому, одломком из Посланице Јеврејима, где Павле парафразира четврти стих другог поглавља Авакума. Павлово упућивање смешта Авакума 2 у покрет трећег анђела, јер је у тој историји Христос ушао у Светињу над светињама, и у тој историји откривена је светлост Његове првосвештеничке службе, а управо у Посланици Јеврејима Павле износи најјасније откривење Христове првосвештеничке службе у Божјој Речи.

Авакум 2 у покрету првог анђела још није препознавао Христов покрет у Светињу над светињама, јер се то није догодило све до краја објављивања поноћног поклича. Време одлагања на које Павле указује јесте време одлагања из Авакума и Матеја, али то је време одлагања које је требало да започне 18. јула 2020. године. Последњи стих Авакума 2 представља закључак поноћног поклича у милеритској историји и долазак трећег анђела:

А Господ је у светом храму своме; нека сва земља ћути пред њим. Авакум 2:20.

Сведочанства, девета свеска, наглашавају, почев од једанаесте странице (девет-једанаест), причу о десет девојака, време одлагања и његову повезаност са Авакумом и Матејем, као и завршну кризу и 11. септембар 2001. године, када је пророчка расправа доспела.

„Одељак 1 — За долазак Цара“

„Јер још мало, врло мало, па ће доћи Онај који треба да дође, и неће закаснити.“
Јеврејима 10:37.

„Последња криза“

„Живимо у времену краја. Знаци времена, који се брзо испуњавају, објављују да је Христов долазак близу, пред вратима. Дани у којима живимо свечани су и важни. Дух Божји се постепено, али сигурно, повлачи са земље. Зла и судови већ падају на оне који презиру благодат Божју. Несреће на копну и на мору, нестално стање друштва, ратне узбуне — све су то знамења. Она предсказују догађаје од највеће важности који се приближавају.“

„Силе зла уједињују своје снаге и учвршћују се. Оне се оснажују за последњу велику кризу. Велике промене ускоро ће наступити у нашем свету, а завршни покрети биће брзи.“

„Стање ствари у свету показује да су тешка времена управо пред нама. Дневне новине су пуне назнака страшног сукоба у блиској будућности. Дрска разбојништва честа су појава. Штрајкови су уобичајени. Крађе и убиства чине се на све стране. Људи опседнути демонима одузимају животе мушкарцима, женама и малој деци. Људи су постали заслепљени пороком, и свака врста зла преовладава.“

„Непријатељ је успео да изопачи правду и да испуни срца људи жељом за себичном добити.“

„Правда стоји далеко; јер истина пада по улици, и правичност не може да уђе.“ Исаија 59:14. У великим градовима има мноштво оних који живе у сиромаштву и беди, готово без хране, склоништа и одеће; док се у тим истим градовима налазе они који имају више него што би срце могло пожелети, који живе раскошно, трошећи свој новац на богато намештене куће, на лично кићење, или, још горе, на задовољавање чулних пожуда, на алкохол, дукан и друге ствари које разарају снаге мозга, помрачују ум и понижавају душу. Вапаји изгладнелог човечанства уздижу се пред Бога, док људи сваком врстом тлачења и изнуђивања гомилају огромна богатства.

„Једном приликом, док сам била у Њујорк Ситију, у ноћном виђењу ми је било наложено да посматрам зграде како се, спрат за спратом, уздижу према небу. За ове зграде се јемчило да су ватроотпорне, и биле су подигнуте да прославе своје власнике и градитеље. Све више и више уздизале су се те зграде, а у њима је употребљаван најскупљи материјал. Они којима су те зграде припадале нису себе питали: ‘Како можемо најбоље прославити Бога?’ Господ није био у њиховим мислима.“

„Помислих: ‘О, кад би они који на такав начин улажу своја средства могли да виде свој пут онако како га Бог види! Они гомилају величанствене грађевине, али како је њихово планирање и смишљање безумно у очима Владара свемира. Они не настоје свим силама срца и ума да проуче како би могли да прославе Бога. Ово — прву човекову дужност — изгубили су из вида.’“

„Док су се ове узвишене грађевине подизале, њихови власници радовали су се у охолости честолубља што имају новца да га употребе за угађање себи и за изазивање зависти својих суседа. Велики део новца који су тако улагали био је стечен

изнуђивањем, немилосрдним притискањем сиромашних. Заборавили су да се на небу води рачун о свакој пословној трансакцији; тамо је забележен сваки неправедан посао, сваки преварантски чин. Долази време када ће људи у својој превари и дрскости доспети до тачке преко које им Господ неће допустити да пређу, и научиће да стрпљење Јеховино има своју границу.“

„Призор који је затим прошао преда мном био је узбуна због пожара. Људи су гледали високе и наводно ватроотпорне зграде и говорили: ‘Оне су потпуно безбедне.’ Али те зграде су биле прогутане као да су начињене од смоле. Ватрогасне справе нису могле ништа учинити да зауставе разарање. Ватрогасци нису били у стању да управљају справама.“ Testimonies, volume 9, 11–13.

„Расправа“ која се одиграла око методологије на почетку раздобља представљеног у првој глави Данила; и такође представљеног у главама један до три књиге пророка Данила; и такође представљеног историјом која почиње 11. августа 1840; и такође представљеног у историји шесте главе Јованове, у кризи у Галилеји; и такође представљеног историјом од 11. септембра 2001. (до 18. јула 2020), сада се понавља, не унутар адвентизма у целини, него међу мртвим сувим костима које се буде из своје летаргије „гласом“ који виче у пустињи.

У нашем наредном чланку разматраћемо методологију која представља позну кишу, као што је приказана у двадесет осмој и двадесет деветој глави Исаије.

И чух глас Господњи где говори: Кога ћу послати, и ко ће поћи за нас? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене. И рече: Иди, и кажи томе народу: Слушајте доиста, али не разумејте; и гледајте доиста, али не поимајте. Учини да срце овога народа одебља, и уши њихове отежају, и очи њихове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрате се, и не исцеле се. Тада рекох: Господе, докле? А он одговори: Док градови не опусте без становника, и куће без људи, и земља сасвим не опустоши, и Господ не уклони људе далеко, и не буде велико опустење усред земље. Али ће још у њој бити десетина, и она ће се вратити, и биће опет опустошена; као теревинт и као храст, којима пањ остаје и кад им лишће опадне: тако ће свето семе бити њен пањ. Исаија 6:8–13.